

нецъ, и немѣж да говорѣх по тѣкашнему;
 второ, кой сѧ да неиспаднѣх, въ грѣхъ;
 трето, като сѧ грижѣх за скотове-тѣ, не-
 могѣх да бѣдѣх спокоенъ да си мислѣх за
 Бога; а великій Евтимій мѣ рече: нѣе ще
 молимъ Бога, за да ти сѧ неслѣщи таквось
 нѣщо; защо-то Богъ знае, че ты отъ стра-
 ха си слѣгѣвашь на неговы-тѣ рабы, по-
 слашай Господа, кой-то дѣла: „непріидохъ
 да послажатъ ми, нѣ да послажѣхъ имъ;“ и
 пакъ: „Нетвориѣхъ воли моея, нѣ волю послав-
 шаго ма отца.“ Тѣй Авксентій, свѣтванъ
 отъ С-го, пакъ остана непослашливъ; то-
 гава прѣподѣный іадосанъ изрече: чадо нѣе
 та свѣтваме за твоѣхъ полъжъ, а ты като
 неслѣшашь, ще видишь заплатѣ-тѣхъ на не-
 послашаніе-то. Още С-тый неиздѣмалъ,
 Авксентій растреперанъ, пада на земѣхъ-тѣхъ
 колѣнъ; а прѣдстоѣщи-тѣхъ отци сѧ молихъ
 на С-го, кой-то сѧ смилъ зарадъ него и,
 като го назнаменѣва кръстомъ, оздраве. Авк-
 сентій, свѣстенъ, доде на себѣ си и, като
 припадна, искаше прощѣхъ; а С-тый мѣ рече:
 Послашаніе-то е голѣма добродѣтель; за-
 що-то Богъ иска послашаніе, а не жьртва;